

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet willen verdragen, maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leeraars opgederen naar hunne eigene begeerlijkheden; en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keeren tot fabelen.

2 TIM. 4 : 3, 4.

No. 18.

15 September 1910.

15de Jaargang.

„DE MORMONEN” 1).

Het eerste artikel des geloofs van de Heiligen der laatste Dagen luidt: „Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader, in Jezus Christus, Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest”. Onze opponent zegt, in „De Volkscourant” van 2 Sept., dat zijn bezwaar tegen dit artikel „zijn groote vaagheid en dubbelzinnigheid is, dat een modern, orthodox, Turk en Mohammedaan dit kan onderschrijven of er geen bezwaar tegen kan hebben”. Welnu, veel kan daar tegen aangevoerd worden, maar aangezien de plaatsruimte beperkt is, moeten wij beknopt zijn. Wij willen alleen opmerken, dat hetzelfde gezegd kan worden omtrent het eerste artikel des geloofs der Gereformeerde Kerk, want dat luidt: „Ik geloof in God, den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde”. Vermoedelijk zullen de door onzen opponent genoemde personen ook dat artikel wel kunnen onderschrijven. Dat dit zoo is zien wij in de Ned. Herv. Kerk waar leeraars en

1) Zooals in ons Zendingsnieuws vermeld is, verscheen in „De Volkscourant” van 2 September het tweede artikel van onzen opponent, waarin hij het eerste gedeelte van ons eerste geloofsartikel: „Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader” behandelde. Jezus Christus en den Heiligen Geest worden niet besproken, maar zullen later behandeld worden.

In dit artikel, dat drie kolommen groot is, wordt verwezen naar verschillende boeken en naar predikaties van Brigham Young en Joseph Smith, waarin over vele goden gesproken en Adam als god dezer aarde genoemd wordt. Tevens worden nog enkele andere punten op dat onderwerp betrekking hebbende daarin vermeld, zooals uit ons antwoord kan gezien worden. Ook wordt onze bewering bestreden, dat God de gedaante van een mensch heeft. Verschillende teksten worden ten slotte aangehaald, om de vormeloosheid, onbegrijpelijkheid en verschillende eigenschappen van God aan te toonen. Bovenstaand artikel werd door ons in antwoord daarop geschreven en verzonden en werd geplaatst in „De Volkscourant” van 9 September.

leeken van onderscheidene richtingen dit onderschrijven. Ons zal aangevoerd worden, dat de Belijdenisschriften der Kerk uitvoeriger over dat artikel spreken. Welnu, hetzelfde zeggen wij omtrent onze geloofsartikelen. De belijdenisschriften van de Kerk van J. C. van de Heiligen der laatste Dagen behandelen ook dit eerste artikel uitvoeriger en duidelijker. De Belijdenisschriften onzer Kerk zijn: De Bijbel, Het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en De Paarl van Groote Waarde. Wat in die boeken vervat is, wordt door de Kerk als leer erkend.

Als onze opponent redelijk wil zijn, dan moest hij eigenlijk alleen naar de belijdenisschriften onzer Kerk verwijzen, daar men een Kerk toch niet als leer op kan dringen, alles wat door leeraars of leeken gepredikt of geschreven wordt. De Herv. of Geref. Kerken zullen toch niet ja en amen zeggen op alles wat door hare leeraars of leeken gepredikt of geschreven wordt. Wij schrijven dit niet als uitvlucht, maar alleen om aan te toonen hoe onredelijk men vaak tegenover ons is. Die dus onze leer wil onderzoeken of bespreken, verwijzen wij naar onze belijdenisschriften hier boven vermeld.

Onze opponent beklagt zich „dat men bijna altijd nadere verklaring moet vragen en dat wij heel wat anders in onze woorden en zinnen neerlegden, dan men op den klank af er zoo uit lezen zou”. Wij willen opmerken, dat de Heiligen der laatste Dagen met de verklaring van hun leer zoo duidelijk zijn als de taal een mensch veroorlooft, en onbekendheid met het Mormonisme en het putten uit andere bronnen, die niet de volle waarheid vermelden, is oorzaak dat deze beschuldiging tegen ons wordt ingebracht.

Onze opponent haalt verschillende citaten aan uit geschriften en preeken, maar hij moet niet vergeten, dat men daardoor gevaar loopt een eenzijdige beschouwing te geven en de dingen uit het verband te rukken, zooals vaak met Bijbelteksten gedaan wordt. Hij haalt aan uit den Catechismus, Hoofdstuk 4 : 1 : „Is er meer dan een God? Ja er zijn vele”. Als hij nu de tekst had aangehaald die er bij staat en ook de volgende vraag en het antwoord, dan wordt het veel duidelijker. De tekst is 1 Cor. 8 : 5, „Want hoewel er ook zijn, die goden genaamd worden, hetzij in den hemel, hetzij op de aarde (gelijk er vele goden en vele heeren zijn)”. Vraag 2 is: „Moeten wij meer dan één God aanbidden?” Antw. „Necn. Er is voor ons maar één God, de Vader van het menschdom en de Schepper der aarde”. Dan wordt verwezen naar 1 Cor. 8 : 6: „Nochtans hebben wij maar eenen God den Vader uit welken alle dingen zijn”, en ook Matth. 4 : 10 wordt aangehaald. Wij zien dus dat de Mormonen in hunne Catechismus zeggen wat er in den Bijbel staat, en geven er geen andere

verklaring aan. De beteekenis is eenvoudig als volgt: Er zijn wezens die met den naam „god” genoemd worden, maar wij moeten slechts één God aanbidden, onze Vader, de Schepper van hemel en aarde enz. Wij willen een paar teksten over dit onderwerp aanhalen: „O Heere! wie is als Gij onder de goden?” Ex. 15 : 11. Men zal tegenwerpen, dat hier afgoden bedoeld worden. Maar is het geen beleediging voor den Almachtige, in een lofzang, met de afgoden op één lijn gesteld te worden? Mozes kan dit niet bedoeld hebben. Dit is ook het geval met Psalm 86 : 8: „Onder de goden is niemand U gelijk, Heere”. Zie ook Ps. 136 : 2.

In Psalm 82 : 1 lezen wij: „God staat in de vergadering Godes; Hij oordeelt in het midden der goden”. De kantteekening zegt: „In de vergadering Godes beteekent hetzelfde als in het tweede lid, in het midden der goden, d. w. z. in het midden der machtigen en rechters”. Vers 6 van diezelfde Psalm zegt: „Ik heb wel gezegd: gij zijt goden; en gij zijt allen kinderen des Allerhoogste”. Jezus verwijst naar deze Psalm in Joh. 10 : 34 en zegt: „Is er niet geschreven in uwe wet: Ik heb gezegd, gij zijt goden? Indien de wet die goden genaamd heeft, tot welke het woord Gods geschied is, en de Schrift niet kan gebroken worden; zegt gijlieden tot Mij: Dien de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert God; omdat Ik gezegd heb: Ik ben Gods Zoon”. Genoeg is aangetoond om te doen zien, dat alhoewel er vaak in den Bijbel over afgoden gesproken wordt, er soms ook over goden gesproken wordt en er machtigen of rechters mede bedoeld kunnen worden (Kantteekening hierboven aangehaald), tevens kunnen menschen met den naam van goden genoemd worden, Psalm 82 : 6 en ook kunnen er in de hemelen wezens zijn die goden genoemd worden, zooals 1 Cor. 8 : 5 duidelijk zegt. Maar er is maar één God om te aanbidden, dat is de Almachtige, de Eeuwige Vader. Dat menschen tot goden gesteld zijn geworden, zien wij in het voorbeeld van Mozes. Wij lezen in Ex. 4 : 16: „En hij zal voor u tot het volk spreken; en het zal geschieden, dat hij u tot een mond zal zijn, en gij zult hem tot een god zijn”. In Hoofdstuk 7 : 1 staat er: „Toen zeide de Heere tot Mozes: „Ik heb u tot eenen god gezet over Farao”. Dit toont ons, dat menschen tot wie het woord van God kwam, vroeger ook goden genoemd werden, zooals Jezus dit zelf zegt in Joh. 10. Zij moesten niet aanbeden worden, maar vertegenwoordigden God, namen Zijne plaats in en Zijnen naam was op hen. Dit wordt ons ook duidelijk uit Openb. 14 : 1; alwaar wij duidelijk lezen, dat de honderd vier en veertig duizend „den naam Zijns (het Lam) Vaders aan hunne voorhoofden geschreven hadden”. Zij zullen dus met Gods naam genoemd worden. In Openb. 3 : 12 staat: „En ik zal op hem

schrijven den naam Mijns Gods". Zie ook Hoofdstuk 22 : 4.

Welnu op zoodanige wijze is het dat Brigham Young spreekt over Adam als de god dezer aarde en dat wij goden moeten worden. Adam moet niet door ons aanbeden worden, maar staat aan het hoofd van het menschelijk geslacht, als de eerste of oudste mensch, de vader van onze lichamen, God vertegenwoordigende. Maar ook hij is een kind van God, zie Lukas 4 : 38, juist zooals wij en is met ons aan Christus en den Vader onderworpen.

Het is waar dat de Mormonen gelooven, dat Michaël Adam is. Onze opponent is het daarmede vermoedelijk niet eens, maar dat maakt onze bewering nog niet onwaar. Er worden in den Bijbel meer personen met den naam van Michaël genoemd, ook lezen wij dat de zaligen met een nieuwen naam genoemd worden. Het kan dus zijn, dat de naam Michaël de hemelsche naam van Adam is.

Nu zullen wij het punt behandelen, dat volgens onze opponent geheel in strijd met den Bijbel is en hem doet uitroepen : „Gij gelooft niet in den God des Bijbels, gelijk Hij Zich in dat Woord heeft geopenbaard ; maar gij hebt u zelf een God gemaakt, en gij doet dat zoo, dat wij niet anders kunnen, dan met innerlijke walging van zoo'n leer ons afkeeren". Dit punt is onze bewering, dat God de gedaante van een mensch heeft. Welnu, wij lezen in Genesis 1 : 27 : „En God schiep den mensch naar Zijn beeld ; naar het beeld van God schiep Hij hem ; man en vrouw schiep Hij ze". Men zal ons tegenwerpen, dat hier niet over den uiterlijken lichamelijken vorm gesproken wordt, maar alleen over innerlijke eigenschappen. Wij willen hier opmerken, dat dit geheele Hoofdstuk over een schepping van verschillende dingen spreekt, die alle aan hunne vorm of gedaante gekend worden, zooals de hemellichamen, boomen, planten, dieren, vogels en visschen. Is het nu niet zeer redelijk met betrekking tot den mensch, ook aan den vorm of gedaante van het lichaam te denken ? Dit wordt nog duidelijker als wij vers 1 van hoofdstuk 5 lezen : „Ten dage als God den mensch schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods." In vers 3 lezen wij : „En Adam leefde honderd en dertig jaren, en gewon eenen zoon naar zijne gelijkenis, naar zijn evenbeeld, en noemde zijnen naam Seth." Niemand zal ontkennen, dat hier over den vorm of gedaante van het lichaam van Adam gesproken wordt. Is het nu niet onredelijk te beweren, dat het eene betrekking heeft op den uitwendigen vorm en het andere op het inwendige ? In Genesis 9 : 6 lezen wij : „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden ; want God heeft den mensch naar zijn beeld geschapen". Dit werd gesproken na den val, toen dat inwendige beeld, zooals beweerd wordt, verloren ging. Zou het niet onre-

delijk zijn het bloed te eischen van moordenaars omdat „God den mensch naar Zijn beeld schiep”, als dit geen betrekking had, op het uitwendige, en door de overtreding van den mensch dien vorm niet was veranderd, maar wel den inwendigen toestand?

Wanneer God zich vertoonde, was Hij zichtbaar in de gedaante van een mensch. In Ex. 24 lezen wij, „Mozes nu en Aäron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël, en zij zagen den God van Israël, en onder Zijne voeten als een werk van Saffiersteen, en als de gestaltenis des hemels in Zijne klaarheid. Doch Hij strekte Zijne hand niet tot de afzonderden van de kinderen Israëls; maar zij aten en dronken, nadat zij God gezien hadden.” In Num. 12 : 8, staat, dat God tot Mozes sprak van mond tot mond en hij de gelijkenis des Heeren aanschouwde. Inwendige eigenschappen, kennis en gerechtigheid, kunnen niet gezien worden, er moet hier dus over den vorm of gedaante gesproken worden. En als dit „gelijkenis” vorm of gedaante van het lichaam beteekent, waarom zou men er in Genesis een andere uitlegging aan geven? In Ex. 33 wordt over God als een persoonlijk Wezen gesproken, als Zijne heerlijkheid door Mozes gezien wordt. Maar alhoewel God de gedaante van een mensch heeft, zoo is Zijne heerlijkheid zoo groot, dat de volheid daarvan niet door den mensch gezien kan worden. Daarom zegt God tot Mozes, „Gij zoudt Mijn aangezicht niet kunnen zien, want Mij zal geen mensch zien en leven.” En toch staat er, dat Mozes God zag en anderen met hem. Maar Ex. 33 geeft ons een oplossing, want toen Mozes van den berg afkwam, moest hij zijn aangezicht met een deksel bedekken. Israël kon Mozes niet aanschouwen, van wege de heerlijkheid die van hem afstraalde, en hij was slechts een mensch als wij, die in de nabijheid Gods geweest was. Het blijkt dus dat een hogere kracht over Mozes was gekomen en hij daardoor in een toestand verkeerde om met God te kunnen zijn. Als hij tot het volk kwam, dan moest hij zijn aangezicht bedekken, maar ging hij weer den berg op, dan nam hij het deksel af. Als wij dus zeggen, dat God de gedaante van een mensch heeft, dan moeten wij ons tevens die almacht, heerlijkheid en grootheid voorstellen die de Bijbel ons laat zien.

Ook lezen wij in Phil. 2 : 6, dat Jezus in de gestaltenis Gods was en vers 8 zegt, dat Hij in de gedaante van een mensch gevonden werd. Welnu, de kanteekening zegt, dat vers 6 en 7 zeer verschillend verklaard worden, en dat op die verklaringen de dogmatische zienswijze welke men toegedaan is, van den meesten invloed is. Toegestemd wordt, dat, in de gestaltenis Gods, betrekking heeft op het beeld van God. Als men nu God beschouwt in de gedaante van een mensch, dan is alle moeilijk-

heid verdwenen en wordt deze tekst en vele andere in het Nieuwe Testament zeer eenvoudig.

Wij willen ook nog even verwijzen naar het voorval met Abraham. Er verschenen drie mannen aan hem. Een er van wordt door hem als Heere aangesproken en als wij Gen. 18 geheel door lezen, dan wordt het duidelijk, dat deze Persoon geen gewoon mensch was, alhoewel hij in de gedaante van een mensch was. Ook lezen wij van Jakob, dat hij met een man worstelde. Jakob zeide, „Ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en mijne ziel is gered geweest.” Gen. 32. De kantteekening zegt, dat dit gezegde, „want gij hebt u vorstelijk gedragen met God,” in vers 28, beteekent „want gij hebt gestreden met God.” Pniël beteekent aangezicht Gods. Onverschillig hoe onze opponent deze voorvallen verklaart, hetzij God persoonlijk verscheen, of een engel of hooger wezen, het is steeds in ons voordeel. Als het God persoonlijk was, dan zien wij duidelijk, dat Hij in de gedaante van een mensch is, en als het een ander Wezen was, dan wordt Hij God genoemd en als op één lijn gesteld met den Almachtige en er is dus een meervoud, of liever, meer dan één persoon die God wordt genoemd, of als Heer of Heere wordt toegesproken of aangewezen. De Mormonen zijn dus volkomen in overeenstemming met den Bijbel.

Onze opponent zegt, dat „God de vrijmachtige beschikking heeft over gedaanten, gestalten van al wat is, en daarin kan Hij Zich ten allen tijde openbaren zonder het te worden of te zijn”. Wij vragen onzen opponent waar in den Bijbel geschreven staat, dat dit het geval is. Het is slechts een bewering van menschen om de vormeloosheid van God te bewijzen. Verder zegt onze opponent, dat er bij God geen verandering is en verwijst naar Jakobus. Dit stemmen wij volkomen toe. Maar is het niet de grootste denkbare verandering, om van een vormeloosheid zich in een vorm te vertoonen of te openbaren? Verder wordt opgemerkt dat de Mormoonsche bewering „met de rede in strijd is.” Als onze opponent een blik in de schepping wil slaan, dan zal hij zien dat de volmaakste dingen en wezens vormen hebben en de hoogste intelligenties juist in vorm en gedaante boven lagere soorten verheven zijn. Als onze opponent de zaak wetenschappelijk wil behandelen, dan zullen wij dit gaarne doen, maar volgens afspraak moeten wij bij den Bijbel blijven.

Het spijt ons voor onzen opponent te moeten zeggen, dat hetgeen hij aanvoert omtrent het ontstaan van God uit twee gronddeeltjes (atomen) die te zamen kwamen enz., geen leer van de Mormonen is. Hij zegt dat het in Leer en Verbonden en in de Paarl van Groote waarde geschreven is: Wij vragen hem te

willen melden waar het geschreven is. Het is in niet één van de werken der Kerk te vinden, ook niet de bewering, dat het mogelijk voor den mensch is, „om den God dezer wereld te overtreffen.” Dit is onze leer niet. Het toont, dat onze opponent uit andere boeken geput heeft en zelf niet onze geschriften heeft onderzocht. Als hij recht wil doen moet hij óf vermelden waar die dingen staan, nog beter is het woordelijk aan te halen, óf te herroepen, want hij zal toch geen valsche getuigenis tegen ons willen spreken.

Onze opponent haalt verschillende teksten aan om de vormeloosheid en verschillende eigenschappen van God te verklaren. Als men de aangehaalde teksten echter aandachtig leest, dan zal blijken, dat vele niet zeggen wat onze opponent beweert. Daar plaatsruimte niet toelaat al die teksten nu te bespreken, zoo wil ik gaarne alle door hem aangevoerde teksten in het volgend nummer van de „Volkscourant” bespreken. Ook zijn de uitspraken des Bijbels niet onderling in tegenspraak en dit is zeer duidelijk als men de zaak in het geheel beschouwt en de teksten niet uit het verband rukt.

W. J. DE B.

„WAAROM ZIJN WIJ ZOO ANDERS ALS DE ENGELSCHEN?”

Een onzer lezers in Salt Lake City zond ons een exemplaar van het tijdschrift „Ladies Home Journal”, hetwelk te Philadelphia wordt uitgegeven en dat onder redactie is van onzen daar wonenden oud-landgenoot Dr. Edward Bok. Daar in verscheen een artikel onder bovenstaand opschrift, geschreven door den Amerikaanschen geschiedschrijver William Elliot Griffis. Het tijdschrift „Neerlandia” heeft reeds melding van dat artikel gemaakt en wij halen het volgende aan:

„Waarom zijn de Amerikanen zoo anders als de Engelschen, als het waar is, zooals men ons altijd vertelt, dat Engeland de moeder van Amerika is? aldus vraagt de heer Griffis. Wanneer dezelfde Amerikaan in en door Nederland reist, zal zijn onderzanding dan niet altijd zijn: „Ik heb mij nog nooit zoo thuis gevoeld als hier?” Wat hebben de Hollanders toch, waardoor wij ons juist als een der hunner voelen?

Het antwoord is eenvoudig genoeg. Men vindt 't in de feiten der geschiedenis: Nederland en niet Engeland is het ware moederland van Amerika.

Het heeft lang geduurd voor de groote omvang van onze schuld aan Holland het Amerikaansche volk duidelijk is geworden.

De schrijver verklaart dit uit het feit, dat de Amerikaansche geschiedboeken zijn samengesteld uit Engelsche bronnen. Thans echter zijn de bakens verzet. Men wordt niet langer verdacht een geboren Nederlander te zijn of tenminste van Nederlandsche

afkomst, wanneer men de aandacht vestigt op de grove gebreken van onze veel gelezen geschiedenisboeken.

Ik zelf ben de kleinzoon van een Engelschman, en heb geen Hollandsch bloed in mijn aderen; maar ik heb de Amerikaansche geschiedenis bestudeerd in Hollandsche documenten. En toen ik den vorigen zomer vijf gedenkplaten zag in even zoovele Hollandsche steden, benevens twee andere, die reeds van vroeger dagteekenden, allen geschonken door Amerikanen, die in dured brons getuigden van de toenemende waardeering, al is die dan laat gekomen, voor den machtigen invloed, dien de Nederlanders hebben geoefend op de geschiedenis van Amerika, — toen moest ik erkennen, dat de tijd eindelijk was aangebroken, waarop de waarheid aan den dag trad.

De vijf gedenkplaten, waarvan ik sprak, waren geplaatst in Utrecht, Nijkerk; Amsterdam, Leiden en Leeuwarden. En waarom? Omdat er een wonderlijke gelijkenis is tusschen de geschiedenis dezer steden en onze eigen staatkundige ontwikkeling in de zoo ver achter ons liggende dagen, vóór ooit de „Mayflower” naar Plymouth Rock uitzeilde.

Schrijver gaat dan die overeenkomst na en vertelt, welke feiten deze gedenkplaten in herinnering brengen.

Maar zij spreken slechts van een deel onzer schuld, zoo gaat hij verder. Indien de geheele erkenning onzer schuld aan de Hollanders zou moeten worden uitgesproken in gedenkplaten, dan zouden wij gansch Nederland van het eene einde naar het andere met brons moeten bedekken.

Te Utrecht klonk de klok der vrijheid voor de eerste maal. Hier sprak men van de onafhankelijkheidsverklaring, van de geschreven grondwet, van de vrijheid van het woord en verklaarde, dat de Unie moest en zou bewaard worden.

En dit alles geschiedde 200 jaren, voordat de zege van Bunker Hill werd bevochten. En de Amerikanen denken, dat die leuzen van hen zijn, door hen gevormd.

De idealen onzer voorvaderen werden te Utrecht geboren, bijna 200 jaren voordat onze Republiek werd gesticht en door onze voorvaderen naar hier overgeplant.

In Leeuwarden werd door de Staten van Friesland in 1781 het bestaan van onze eigen republiek der Vereenigde Staten voor de eerste maal erkend. Slechts een jaar later, 19 April 1782, kwam het besluit der Staten-Generaal om John Adams, onzen afgevaardigde, te ontvangen. Van de drie zilveren medailles ter herdenking der Amerikaansche onafhankelijkheid, werden er twee geslagen te Leeuwarden. Nederland haalde zich de wraak van Engeland op den hals en leed voor ons al de ellende van den oorlog met Groot-Britannië.”

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
WM. J. DE BRIJ.

HET HEILIGEN VAN DEN ZONDAG.

In antwoord op eenige mondelinge en schriftelijke vragen ons gedaan, over het heiligen van den dag des Heeren en wat dan gedaan mag worden, deelen wij het volgende als onze gedachten mede, zonder daardoor iemand te willen binden of persoonlijke gedachten van anderen te veroordeelen. Het spijt ons tevens te moeten zeggen, dat dikwijls vragen gedaan worden over onderwerpen die van tijd tot tijd in „De Ster” behandeld zijn geworden en of vergeten of niet gelezen zijn. Het toont aan, dat het zuinig bewaren en het aandachtig lezen en herlezen van ons tijdschrift van zeer veel belang is. In „De Ster” van 1 October 1908 verscheen een artikel over het heiligen van den dag des Heeren en later werd in predikaties, in „De Ster” opgenomen, hetzelfde onderwerp min of meer besproken. De verschillende gegevens, die soms op onderscheidene tijden over verschillende onderwerpen geschreven worden, verschaffen vaak een goed overzicht over het geheel. Zoo is het ook met het heiligen van den Zondag, den dag des Heeren.

God gaf aan de kinderen Israëls een gebod: „Gedenkt den Sabbatdag, dat gij dien heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; Maar de zevende dag is de Sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uwe dochter, noch uw dienstknecht, noch uwe dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uwe poorten is.” Ex. 20: 8—10. Vele menschen maken hieruit de gevolgtrekking, dat dien dag niets verricht mag worden. Maar als men alles in aanmerking neemt wat met betrekking tot deze zaak geschreven is, dan wordt het duidelijk, dat hier de verschillende werkzaamheden bedoeld worden, die de mensch gewoonlijk verricht om in zijn onderhoud te voorzien. Men kan het duidelijker uitdrukken door te zeggen, dat al het werk in zes dagen verricht moet worden, uitgenomen wat op den zevenden dag volstrekt moet gebeuren. Maar op dien dag mag geen onnoodig werk, geen werk verricht worden, dat in die zes dagen gedaan kan worden.

Het doel van een rustdag in een week van zeven dagen, is

den mensch gelegenheid tot rusten te geven. Maar rust is nog geen ledigheid. Eten, drinken, loopen, spreken en vele andere verrichtingen van dien aard kan men met den naam van werk bestempelen, maar dit kan niet onder het werk bedoeld worden wat in het gebod wordt verboden. Ook de Heere rustte op den zevenden dag, maar Zijn rusten was geen ledigheid.

Wij lezen in Ex. 23 : 12 als volgt : „Zes dagen zult gij uwe werken doen ; maar op den zevenden dag zult gij rusten ; opdat uw os en uw ezel ruste, en dat de zoon uwer dienstmaagd en de vreemdeling adem scheppe.” In Ex. 30 : 14, 15 leest men : „Onderhoudt dan den sabbat, dewijl hij ulieden heilig is ! wie hem ontheiligt zal zekerlijk gedood worden ; want een ieder, die op denzelven eenig werk doet, die ziel zal uitgeroeid worden uit het midden harer volken. Zes dagen zal men werk doen ; doch op den zevenden dag is de sabbat der rust, eene heiligheid des Heeren ! Wie op den sabbatdag arbeid doet, zal zekerlijk gedood worden.” Welnu, het is duidelijk dat hier over de dagelijksche arbeid gesproken wordt en tevens toont de eerste aanhaling ons, dat het doel van den sabbatdag is, aan mensch en dier gelegenheid tot rusten te geven. Dit wordt ook duidelijk uit Deut. 5 : 14.

Nu is er echter werk dat uit den aard der zaak op den dag des Heeren verricht moet worden. Dieren moeten voedsel en drinken ontvangen, koeien moeten gemolken worden en meer dergelijke dingen. Dat de Israëlieten die dingen op den sabbat deden staat duidelijk geschreven en ook dat was werk, maar het was noodig en kon niet in die zes andere dagen gedaan worden. Wij lezen dat Jezus eene vrouw genas op den sabbat. De overste der Synagoge nam Hem dit kwalijk en zeide tot het volk : „Er zijn zes dagen, in welke men moet werken ; komt dan in dezelve, en laat u genezen, en niet op den dag des sabbats. De Heere dan antwoordde hem : Gij geveinsde ! maakt niet een iegelijk van u op den sabbat zijnen os of ezel van de kribbe los, en leidt hem heen om te doen drinken ?” In Luk. 14 : 5 staat : „En Hij, hun antwoordende, zeide : Wiens ezel of os van ulieden zal in eenen put vallen, en die hem niet terstond zal uittrekken ?” Wij zien hier uit, dat werken van barmhartigheid op dien dag verricht mochten worden en ook het vee verzorgd werd. In Neh. 13 : 15–19 wordt gesproken over werk dat op den sabbat verricht werd, maar zooals gezien zal worden was dit onnoodig werk en kon op de andere zes dagen geschieden.

Den kinderen Israëls werd echter geboden godsdienstig werk op den sabbat te verrichten. Het offerwerk in den Tempel moest op den sabbat gedaan worden. Ook lezen wij dat op den

sabbatdag het volk in de synagogen vergaderde, de wet gelezen werd en Jezus het volk onderwees. In Hand. 16 : 13 lezen wij, dat Paulus op den sabbatdag buiten de stad ging en tot de samengekomen vrouwen sprak. De stad Philippi had geene synagoge, maar de Joden en proselieten hadden eene plaats buiten de stad, waar zij bijeenkwamen. De nabijheid der rivier maakte de vele wasschingen en reinigingen door de Mozaische wet voorgeschreven gemakkelijk. Kanteekening Statenbijbel.

Genoeg is aangetoond om te doen zien, dat de sabbat, of rustdag, gegeven was tot nut en heil van den mensch, dat werken van weldadigheid en godsdienstige verrichtingen gedaan kunnen worden en ook noodzakelijk werk met betrekking tot het vee enz. verricht mag worden. Tevens moet men in het oog houden den toestand der Israëlieten, dat zij een hardnekkig volk waren, en het klimaat, de tijd en omgeving waarin zij leefden. Wij die zoovele honderden jaren later leven, onder andere omstandigheden en toestanden, hebben ook andere eischen en behoeften en dit is min of meer op den sabbat van invloed. Het medegedeelde met betrekking tot de kinderen van Israël kan ons echter tot gids zijn. Men moet den dag des Heeren waarnemen, het zal een dag van rust zijn. Geen werk zal verricht worden, dat op de andere zes dagen kan geschieden, hier onder is koopen en verkoopen en dergelijke dingen begrepen. Wat tot nut en heil van mensch en dier gedaan kan worden en werken van weldadigheid kunnen volgens het voorbeeld en de woorden van Jezus gerust verricht worden. Vermakelijkheden en spelen, waardoor het doel van dien dag niet bereikt wordt, zouden niet plaats hebben en men zou er geen deel aan nemen.

Vele menschen denken echter meer over hetgeen niet gedaan mag worden als wel over de dingen die men moet doen. Op dien dag zou men werkelijk van alle werk rusten en die zelfs uit de gedachten bannen. Men zou dien dag meer met hoogere dingen bezig moeten zijn dan gedurende de overige dagen. Godsdienst-oefeningen moeten bijgewoond worden en wanneer men in den dienst des Heeren werkzaam is en tot nut en heil van anderen, dan zal Gods zegen ongetwijfeld met ons zijn. Als sommige menschen wat meer deden aan hetgeen men op dien dag moet doen en wat minder met bespiedende blikken anderen gadesloegen, of zij misschien niet iets deden wat volgens hunne gedachten verkeerd is, dan zou het veel beter zijn. Ook heeft de Heere ons in deze dagen een openbaring gegeven over het heiligen van den dag des Heeren en wij doen wel daar acht op te geven. Wij lezen in afd. 59 van Leer en Verbonden: „En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen

heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen; want voorwaar, dit is een dag voor u aangewezen om van uwe werken te rusten, en uwe toewijding aan den Allerhoogste te betoonen. * * * Doch herinnert u dat op dezen dag, den dag des Heeren, gij uwe offers en uwe sacramenten den Allerhoogste zult offeren, belijdende uwe zonden voor uwe broederen, en voor den Heere. En op dezen dag zult gij geen ander ding doen, dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten doen toebereiden, opdat uw vasten volkomen zij, of met andere woorden, dat uwe vreugde vol moge zijn."

Over vele kleinigheden zou verder gesproken kunnen worden, maar ook in deze zaak zal men met verstand moeten handelen en oordeelen. Soms komen er dingen voor waarover een ieder voor zichzelf zal moeten oordeelen en men zal elkaar in deze wat minder moeten veroordeelen. In alles moet men zich steeds afvragen: of men zich voor God kan verantwoorden en een ieder zal voor zichzelf moeten staan. Men zij voorzichtig in het geven van aanstoot en ergeris, maar men vergeete niet, dat de sabbat voor den mensch gegeven is, tot nut en heil van Gods kinderen en de menschen zijn niet geschapen om den sabbat. Jezus zeide dit duidelijk in Mark. 2 : 27, 28: „De sabbat is gemaakt om den mensch, en niet de mensch ook om den sabbat. Zoo is dan de Zoon des menschen een Heere ook van den sabbat". Met veel vrucht kan alles gelezen worden wat Jezus op den sabbat deed en daarover sprak tot hen die Hem en Zijne volgelingen berispten; zoo ook wat door de apostelen op den dag des Heeren en door de eerste christenen gedaan werd.

UITTREKSEL EENER PREDIKATIE,
gehouden door BISSCHOP C. W. NIBLEY, op de Conferentie
te Rotterdam, op 24 Juli 1910.

Het is eene groote vreugde voor mij met de Heiligen in Nederland te vergaderen. De geschiedenis van het Nederlandsche volk is een geschiedenis waarop alle volken trotsch kunnen zijn. Gij kunt de grondleggers van Amerika genoemd worden. Hier was het dat voor het eerst de dageraad der vrijheid aanbrak. Ten tijde van Prins Willem van Oranje begon er een oorlog die 80 jaren duurde. Daarom moeten wij, die tot andere volken behooren, ons verheugen in de liefde die de Nederlanders voor de vrijheid hebben.

Eenigen tijd geleden bezocht ik de Kerk van de Pelgrims; het was de plaats waar zij de laatste godsdienstoefening hielden, alvorens zij naar Amerika gingen. Daarom eerbiedigen en eeren

wij u voor uwe vrijheid. Het zou zeer verschillend zijn in deze laatste dagen als er geen vrijheid was. Met het volk in Duitschland, waar Luther en Calvijn voor vrijheid van godsdienst hebben gewerkt, is het anders gesteld. Daar genieten wij nu die vrijheid niet die ons deel in Nederland is. Ik dank God dat wij vrijheid bezitten, die niet van ons kan weggenomen worden.

De profeet Daniel zeide, dat in de laatste dagen, of: „In de dagen van die koningen zal de God des hemels een Koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen, en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan.” Nu, mijne vrienden, kennis is over de geheele aarde verspreid, scholen zijn opgericht, boeken en couranten worden gedrukt om ons volk te ontwikkelen. Reizigers doen veel ondervinding op. De Heere heeft Zijn Evangelie in deze laatste dagen voortgebracht. Nadat er vrijheid op aarde was gekomen, heeft God het Evangelie gezonden. Een engel werd gezonden om deze zending aan Joseph Smith op te dragen en hij werd gezonden als een instrument in de hand des Heeren om deze boodschap te verkondigen. Tot verkondiging van die boodschap hebben wij hier vandaag meer dan 150 zendingen, hetzelfde Evangelie predikende. Meer dan 2000 zendingen onzer Kerk zijn in de wereld die hetzelfde werk verrichten. Zij verlaten alles wat hun lief en dierbaar is en ontvangen geen geldelijke betaling voor hunnen arbeid. Zij hebben het om niet ontvangen en zijn gewillig het weder voor niets te geven. Zij gaan en prediken zooals Paulus deed, toen hij het volk den onbekenden God verkondigde. Deze jongelingen zijn instaat u iets omtrent den waren God te vertellen, dat wij naar Zijn beeld geschapen zijn en dat Jezus in dezelfde gedaante als de Vader is. Zij getuigen ook dat God in deze dagen van den hemel gesproken heeft.

De geestelijke zijde van het Mormonisme is zeer goed, maar zoo ook de tijdelijke. Vele menschen denken dat het Evangelie alleen beloften voor de toekomstige wereld bevat, maar er is ook een tijdelijke zaligheid aan verbonden. In de dagen van Christus vertelde Hij het volk, dat wanneer zekere dingen zouden gebeuren, zij naar de bergen moesten vluchten. Was dit geen tijdelijke redding of zaligheid?

De jongelingen, die uitgezonden zijn om het Evangelie te prediken, zijn zonder weerga in de wereld. Er is geen volk dat uit wil gaan om kosteloos te prediken. Er moet hier dus een gewillig iets zijn, dat dit volk daartoe aanspoort, want het wordt onder geen ander volk gevonden. Als gij om vrijwilligers in

eenig ander kerkgenootschap zoudt vragen, om uit te gaan zonder geldelijke belooning voor hun werk, hoeveel personen zouden er zich aanbieden? De Geest die de ouderlingen daartoe aanspoort is dezelfde Geest die het volk in vroeger dagen bezielde. Toen Paulus hulp noodig had, zond hij om helpers. Zij vroegen niet hoeveel zij er voor zouden ontvangen, maar gingen. Het zelfde heeft in deze dagen onder ons volk plaats.

De Geest waar over Christus sprak, zou hen in alle waarheid leiden en hun alle dingen bekend maken. Deze jongelingen weten dat zij door dien zelfden Geest gedreven worden en zij zullen nooit weigeren als er hun iets gevraagd wordt om te verrichten.

Op maatschappelijk gebied heeft dit Evangelie duizenden menschen tot een hooger en beter leven gevoerd. Deze Kerk heeft in verhouding meer tot onderhoud der armen gegeven dan eenige andere kerk. In minder dan negentig jaren heeft dit volk in verhouding meer huizen in eigendom verkregen, meer scholen en fabrieken gebouwd, om maatschappelijk vooruit te gaan en te ontwikkelen, dan eenig ander volk. Het geboortecijfer van dit volk is grooter en het sterftcijfer veel lager dan dit met de leden van eenige kerk het geval is. Dit is tijdelijke zaligheid. Het Mormonisme is dus niet alleen geestelijk, maar geeft ons ook iets in het heden, tevens een belofte gevend van eene zaligheid in de toekomstige wereld.

Nu, deze boodschap wordt over de geheele wereld door de zendingen gebracht. De boodschap is, dat God leeft, dat Hij spreekt en Zichzelfen heeft geopenbaard in deze laatste dagen. Dit Evangelie zal mij, als ik het tenminste hebben wil, van zonden bevrijden. Het leert mij wat ik moet eten en drinken en hoe ik handelen moet. Het Evangelie is eene kracht Gods tot zaligheid voor allen die gelooven. Alle menschen nemen het niet dadelijk aan; dat deden zij ook niet in vroeger dagen. Maar zooals de Schrift zegt komt er één uit een stad en twee uit een geslacht en zoo zal het verder voortgaan. Deze waarheden zullen voortgaan totdat alle knie zich zal buigen en iedere tong belijden dat Jezus de Christus is.

Het werk wordt niet alleen op aarde verricht, maar ook in de wereld der geesten. Paulus zegt in zijnen zendbrief aan de Gemeente van Corinthe, dat zij toen voor de dooden gedoopt werden. Dit gebeurt ook in dezen tijd en er wordt gedoopt voor menschen die gestorven zijn. De dingen die ik besproken heb zijn van groot belang. Wij verkondigen dat God van den hemel gesproken heeft, dat Hij in deze dagen een werk begonnen is, dat vroeger reeds voorspeld was en dat wonderbaar en een wonder

zoude zijn. Geen mensch kan dit werk weerhouden. Een ieder die zal trachten dit werk tegen te staan zal ten val komen. Wij behoeven niet bezorgd te zijn met betrekking tot vervolging, hetzij van de regeering of van het volk, want God zal ons macht geven om voort te gaan.

Wij zeggen tot u, dat gij u moet bekeeren, dat gij gedoopt moet worden en den Heiligen Geest ontvangen door oplegging der handen, en dan zult gij weten dat dit werk waar is, want die belofte is aan de geheele wereld gemaakt. De Heer geve dat wij wijs in onzen tijd zullen zijn en de waarheid aannemen als het ons gegeven wordt, dat is mijn gebed in den naam van Christus. Amen.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende de maand Augustus werden er in deze Zending 25 personen gedoopt, zijnde 10 in de Rotterdamsche, 10 in de Amsterdamsche, 4 in de Arnhemsche en 1 in de Groningsche Conferentie.

Gedurende de maand Augustus werden er in deze Zending 41573 traktaatjes en 11892 boekjes uitgegeven. Er werden 5653 Evangeliegesprekken gehouden, 2067 uren besteed aan het verspreiden van traktaatjes en andere lectuur en 2131 uren besteed aan het bezoeken van vreemdelingen.

Ouderling Thomas W. Brown heeft de meeste traktaatjes uitgegeven, zijnde 1930. Ouderling James M. Grant heeft de meeste boeken verspreid, zijnde 1013. Ouderling Gerrit de Jong had het grootste aantal Evangeliegesprekken, zijnde 222. Ouderling George C. Nuhn heeft het grootste aantal uren met het bezoeken van vreemdelingen doorgebracht, zijnde 87. Het grootste aantal uren met het verspreiden van lectuur werden door Ouderlingen V. Lawson, L. Saville en J. M. Grant besteed, zijnde 63.

Wij maakten in ons vorig nummer melding van een „schriftelijk debat” in „De Volkscourant”. In het nummer dat verscheen op 2 September, schreef de schrijver zijn tweede artikel. Hij behandelde een gedeelte van het eerste geloofsartikel. Op ons verzoek onderteekende onze opponent — tegenstander, bestrijder — dat artikel, zoodat wij niet met een onbekende in het strijdperk zouden zijn. Wij nemen de vrijheid zijnen naam mede te deelen: Dominee F. G. Petersen, Predikant der Gereformeerde Kerk te Veendam. Van onze zijde worden zijne artikelen beantwoord

door Ouderling W. J. De Brij. De artikelen verschijnen onder het opschrift „De Mormonen”.

Daar verschillende personen ons verzocht hebben inzage te nemen van sommige dezer artikelen, zoo zullen wij onze antwoorden in „De Ster” plaatsen voor zooverre plaatsruimte dit toelaat en punten behandelen, die onze lezers nuttig kunnen zijn in de verdediging onzer leer.

In dit „schriftelijk debat” zal volgens overeenkomst „de statenvertaling van den Bijbel gebruikt worden, en de onnauwkeurige vertaling van den Bijbel niet als argument gebruikt worden”.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 25 September zal de halfjaarlijksche Conferentie der Groningsche Conferentie gehouden worden. Er zullen twee vergaderingen gehouden worden in het gewone vergaderlokaal, Schoolstraat 6, te Groningen, des morgens te 10 en des avonds te 6 uur.

Zendelingen, leden der Kerk en vrienden worden beleefd verzocht deze vergaderingen bij te wonen.

OVERLEDEN.

BRINCKER. — Te Rotterdam is op 10 September overleden zuster Anna G. Brincker. Zij werd te Groningen geboren op 28 October 1837, gedoopt op 7 Juli 1898 door ouderling H. B. Denkers en bevestigd door ouderling P. Roelofs. Zij emigreerde later naar Ogden City, Utah, verrichtte tempelwerk en keerde na een paar jaar naar haar vaderland terug.

INHOUD.

„De Mormonen”	Blz. 273	Uittreksel eener Predikatie . . .	Blz. 284
„Waarom zijn wij zoo anders als de Engelschen”	„ 279	In ons eigen Zendingsveld . . .	„ 287
Het heiligen van den Zondag . . .	„ 281	Conferentie-Aankondiging . . .	„ 288
		Overleden	„ 288

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.